

Ba Anh Em...

Duyên Trần

Tôi có hai người anh, hai người chị, và một đứa em, tôi yêu tất cả mọi người, gia đình tôi mỗi người có mỗi cá tính rất riêng, nhưng hình như giữa tôi và anh Hai, anh Bốn dường như có mối dây vô hình ràng buộc chặt hơn...(chị Ba tôi đã “tự bỏ” trò chơi “cuộc đời” khi tôi còn rất nhỏ, lúc mới 5-6 tuổi).

Lúc mẹ sinh tôi, Chị Hai tôi (vợ anh Hai), đã có đứa con trai đầu lòng hơn tôi khoảng 7-8 tháng, chị nhiều sữa, thằng bé con chị bú đã đòi, mẹ tôi nói mẹ ít sữa, nên tôi hay bú sữa của chị Hai, hình dung chị Hai ngồi giữa, với hai bầu sữa trắng tinh, con trai bú một bên, em gái út của chồng bú một bên... chắc cũng bú chung dòng sữa nên tôi và thằng cháu tôi, gọi tôi bằng cô, cũng rất thân nhau... Tôi lớn lên, có một phần sữa của vợ anh Hai tôi...

Anh Hai và anh Bốn, được gọi bằng thứ tự trong gia đình, theo quê tôi, anh Hai là anh lớn nhất, hai anh có hai số phận, cuộc đời khác nhau, anh Hai rất đẹp trai, lãng tử, mê đàn ca, văn nghệ hơn mê... học, tôi nghe nói anh cùng lứa với nghệ sĩ Kim Cương, nhưng cha tôi không thích nghề “xướng ca”, anh bỏ ước mơ nghệ sĩ... làm nghề... lái xe tự do, ôm giấc mơ lãng tử trên những chuyến xe đường dài liên tỉnh...

Anh Bốn tôi, theo nghề binh nghiệp, anh học trường Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam (trước 30/4/1975), Từ 1966, chương trình và phương pháp huấn luyện phỏng theo các tiêu chuẩn đào tạo sĩ quan của Trường Võ Bị West Point, Hoa Kỳ. Kể từ đây, thời gian huấn luyện các khoá SVSQ là 4 năm. Anh theo nghề binh nghiệp, nhưng tôi thấy, hình như trong anh, chất thơ nhiều hơn chất lính! Thời đi học, anh có một tập thơ, anh nắn nót những vần thơ của Xuân Diệu, Thế Lữ, Huy Cận, Chế Lan Viên, TTKH... Từ nhỏ, tôi đã lén đọc những bài thơ anh chép, đọc đi đọc lại... những câu thơ in đậm vào tâm trí tôi lúc nào không biết... Tôi thuộc những cả những bài mà có lẽ, hơi “vượt tầm” với lứa tuổi của tôi lúc đó...

*Khách ngồi lại cùng em trong chốc nữa,
Vội vàng chi, trắng sáng quá, khách ơi.*

....

*Người giai nhân: bến đợi dưới cây già,
Tình du khách: thuyền qua không buộc chặt,*

*Mắt run mờ, kỹ nữ thấy sông trôi.
Du khách đi,*

- Du khách đã đi rồi.

.....

(Lời kỹ nữ - Xuân Diệu)

Có những câu thơ như “ám ảnh” tôi từ lúc nào...

*Đưa người, ta không đưa qua sông,
Sao có tiếng sóng ở trong lòng?
Bóng chiều không thắm, không vàng vọt,
Sao đầy hoàng hôn trong mắt trong?
Đưa người, ta chỉ đưa người ấy,
Một gã gia đình, một dưng dưng...*

...

(Tống biệt hành- Thâm Tâm)

và còn nhiều, nhiều bài nữa... Tôi không biết, “chất thơ” và “chất lính” có khi nào “đối kháng” trong anh...

Tối nay, lại thêm một đêm khó ngủ, tự nhiên, nhớ đến anh Hai và anh Bốn. Nhớ đến thời gian anh Bốn bệnh nặng, phải nằm lâu ở BV Ban Mê Thuộc, mỗi khi thu xếp được thời gian, lúc đó, tôi 15 tuổi, tôi với anh Hai, lên thăm anh, tôi nhớ trong những ngày ở với anh trong BV, gặp lúc anh cần phải tiếp máu gấp, BV không còn máu, may mà máu tôi trùng với máu của anh, thế là hai anh em được nằm trên hai giường cạnh nhau, anh

nhắm mắt, mặt gầy gò, xanh xao, qua một mớ những dây nhợ, dòng máu đỏ thắm được truyền từ tay tôi qua tay anh... nghe loáng thoáng có ai đó nói, tội nghiệp, con lên thăm cha, truyền máu cho cha! Họ tưởng tôi là con anh! Và một dòng máu của tôi đang chảy vào anh... Sau đó một thời gian, anh Hai tôi lên, hình ảnh anh Hai ngồi bên giường bệnh, trầm ngâm, triều mến vuốt tóc anh, thăm thì gì đó... hình như có ai nói, tội nghiệp, cha lên thăm con! Họ tưởng anh Hai là cha! Sau này, có lần tôi nói với anh Hai, anh là... ông nội em! Anh cười lớn, cú lên đầu tôi, chỉ được cái nói tào lao! Tôi cười, chứ không phải lúc em lên thăm anh Bốn người ta nói em là con anh Bốn, sau đó, lại nói anh là Cha anh Bốn, thế anh chẳng là... ông Nội em là gì!

Tướng anh Hai tôi to lớn, khỏe mạnh, anh sống lành mạnh, không bia rượu, bỏ thuốc lá cũng được mấy chục năm rồi, thỉnh thoảng anh đạp xe từ Cam Ranh vào SG, anh nói, mình rảnh mà, đi ngắm cảnh, tiện đường, ghé Phan Rang, Long Khánh, Hồ Nai thăm bà con, cứ thông dong mà đạp, mệt thì nghỉ... Rồi đến một ngày, cũng trên chiếc xe đạp đi từ Cam Ranh đi vào SG, anh ghé thăm tôi, anh bạn thân cùng nhà chọt nhìn anh... Mặt anh Hai hơi vàng, mai anh vào Chợ Rẫy em dẫn đi khám thử...

Khám đi khám lại nhiều lần, làm đủ loại xét nghiệm... một kết quả bất ngờ không thể tôi tệ hơn... anh bị ung thư ống mật, nặng lắm rồi, nhưng do anh khỏe quá, nên bệnh chưa thể hiện ra ngoài... Chỉ sau chưa đầy hai tháng nằm ở BV... với tất cả các phương tiện hiện đại nhất có thể lúc đó... nhưng anh biết... trên cao, cha mẹ đang chờ anh... anh muốn về nhà, muốn được “đi” từ tấm phản yêu quý của mình, tấm phản gỗ màu đen, rộng, dày, mà ngày xưa, cha cũng đã nằm... anh nhớ, những lúc, trời mưa lớn, cả nhà cùng ngồi trên đó, ăn bắp luộc, đậu phộng rang, chuyện trò vui vẻ... Tấm phản truyền từ đời cha sang đời con... trở thành một “nhân vật” quen thuộc, yêu quý, chứng kiến bao giây phút vui vẻ, hạnh phúc của cả gia đình...

Chồng tôi, tôi, chị tôi, theo xe cứu thương đưa anh về nhà, trên đường đi, mỗi lần xe xóc, anh lại nhắm mắt... tôi năn nỉ với anh lái xe, *“anh ơi, cố chạy êm một chút đi anh, anh Hai em đau...”* tôi vuốt tóc anh, thăm thì nói chuyện với anh... như ngày nào, anh vuốt tóc, vỗ về anh Bốn...

Về đến nhà, được nằm trên tấm phản ngày xưa, hai đứa em gái, vợ con anh ngồi chung quanh, anh cười mãn nguyện... chọt anh nói, anh muốn nói chuyện với anh Bốn, đang ở Mỹ, gọi ngay điện thoại... không biết hai anh em nói chuyện gì với nhau, chỉ thấy miệng anh cười và hai dòng nước mắt chảy dài... tôi như cũng thấy bên kia bờ đại dương, mắt anh Bốn cũng ần ần lệ... không lâu sau, mệt rồi, anh buông điện thoại, nhắm mắt, nước mắt vẫn chảy, miệng vẫn cố cười... rồi từ từ... anh thanh thản, từ biệt vợ con, hai em gái yêu quý... như làn khói mỏng manh, anh thông dong bay lên... mẹ cha đang chờ...

Chục năm sau đó, không ngờ tình huống tương tự đã xảy ra, với chị em tôi ở SG, và anh Bốn ở bên kia bờ đại dương... Một buổi tối, tôi nhận được điện thoại của chị dâu, giọng hốt hoảng, anh Bốn chuyển bệnh nặng lắm rồi, anh muốn nói chuyện với em và N (chị tôi). Tôi vừa run vừa khóc, cầm vội iPad, nói chồng chờ ngay sang nhà chị... chị ơi, chị ơi, anh Bốn... rồi không nói được nữa... chồng tôi mở iPad, gọi video call... Anh Bốn nằm trên giường, chị dâu và con bên cạnh, anh xanh xao, vàng vọt, ốm yếu, nhỏ xíu... như lúc nằm trong BV Bạn Mê Thuộc mấy chục năm trước, chỉ khác, rất khác, là ngày trước, tuy xanh xao, vàng vọt, ốm yếu... nhưng anh đã khỏe lại, đã cười... hay nói giỡn với tôi, *“Từ hồi hết bệnh, ai cũng nói tao hơi... điên điên, tao nói, ừ, tại máu khùng của con X (là tôi) đang chảy trong người tao mà ...”* Bây giờ, lần này, anh đang trên đường rất gần đến với mẹ, với cha, với anh Hai... tôi ước, lại cũng như mấy chục năm về trước, anh sẽ khỏe lại, rồi cũng sẽ nói... máu khùng của mày đang chảy trong tao... Tôi không thể nhớ đã nói gì với anh, hình như anh chúc chị em tôi ở lại bình an, khỏe mạnh, anh sắp đi... Tôi thì chỉ biết khóc... nhờ chị dâu ôm anh, hôn anh thay tôi, *“anh nghỉ ngơi đi... khỏe lại đi anh, anh em mình còn nhiều chuyện để nói mà, anh ơi...”* Cũng như anh Hai, anh mệt mỏi, kiệt sức, nhắm mắt... hình như anh hơi mỉm cười, sự gắng sức làm nụ cười méo mó, nhưng vẫn là nụ cười... chung quanh anh, mọi người khóc... Rồi như làn khói, anh nhẹ nhàng, bay lên, bay lên...

Bây giờ, hai anh đều đã “về bên bên”, tối tối, nhìn hình gia đình “bên kia”, mọi người đang quay quẩn với nhau, cha mẹ, hai anh, hai chị, thấy ai cũng như cười cười... không biết hai anh còn nhớ chuyện ngày xưa... Rồi cũng sẽ gặp lại... ai cũng sẽ đến nơi sẽ đến thôi mà...

Hàng năm, tôi và chồng tôi vẫn về thăm “nhà” của cha mẹ, anh Hai, chị Hai cũng vừa “về” với anh, và cả nhà của chị tôi, cô giáo Dung! Tôi thăm thì bên mộ cha, mộ mẹ, mộ anh, mộ chị... năm nào con, em cũng sẽ về, cho đến khi không đi được nữa...

Tôi chợt nhớ ra... tôi chưa từng đi thăm anh Bốn, kể từ ngày anh và gia đình được định cư ở Mỹ, anh ở xa quá... Cứ hẹn, nghĩ hưu, mình sẽ đi thăm anh, nhưng rồi, tự nhiên, tới lúc tôi bỗng sợ những chuyến bay xa, sợ khủng khiếp, tôi nói với chồng tôi, ngồi trên máy bay, em luôn cảm thấy ngạt thở, đầu óc quay cuồng... và thế là từ lúc nghĩ hưu, tôi rất ít khi đi đâu xa, về Việt Nam hàng năm, nơi có cha mẹ tôi nằm, là một ngoại lệ... Nhưng lần này, tôi quyết định, mình sẽ đi thăm anh Bốn, nghe nói vợ anh, người chị dâu mà tôi yêu quý, cũng yếu lắm rồi... Tôi nói với chồng tôi, anh ơi, cố gắng tìm đường đi nào ngắn nhất, cho em đi thăm anh Bốn một lần... kéo không còn kịp nữa... Tôi nghĩ đến một ngày nào đó, tôi ngồi trên thảm cỏ xanh, cạnh đó tấm bia đá nhỏ, có khắc tên anh... dưới đó, có anh đang nằm... Tôi sẽ nói với anh, "*Lần này, nhất định anh em mình phải uống "trà có độ", lỡ có say thì nhờ "ông già chống gậy" dẫn về, mình còn sẽ "làm" vài liều thuốc, ngày xưa, anh thích 555, còn em thì Dunhill... anh đã đến một nơi mà không được mang theo bất kỳ một thứ gì ở trần gian, kể cả bình tật, nỗi buồn, thế nên mình sẽ tha hồ uống, tha hồ thả những vòng tròn khói thuốc, nói những chuyện điên điên khùng khùng... vì máu khùng của em đã hòa lẫn với máu của anh mà... Nhất định em sẽ đến thăm anh chị... nhất định! Nhất định..."*

Kể câu chuyện buồn, tôi chỉ muốn tự nhắc tôi, cuộc sống ngắn ngủi và vô thường... thời gian vẫn tiếp tục trôi, như dòng sông miệt mài chảy...hãy yêu thương nhau đi... khi còn có thể... những người thân yêu của mình...

Tôi luôn cố giữ những buổi cơm cuối tuần với gia đình mười một người của mình, tiếng cười nói, cả những tiếng giận hờn khi thằng cháu lớn chọc ghẹo cô cháu nhỏ, những trò ngộ nghĩnh của hai thành viên nhỏ nhất nhà, 20 tháng... chúng tôi cố gắng duy trì những chuyến cả nhà đi chơi hàng năm...Tôi đã có những tháng năm thật tuyệt vời với những người thân yêu... Tôi sẽ yêu thương, mãi mãi yêu thương gia đình mình...

Tối nay, lại một nén nhang cho những người đã bỏ tôi mà đi... Rồi sẽ gặp nhau, ba anh em, lại cười đùa...Tôi thấy anh cười, trong tao, có dòng máu... khùng của mày... Tôi thấy tôi nói với anh Hai, Em bú cùng "bầu sữa" của con anh, thằng cháu gọi em bằng cô...

Duyên Trần